

ENSIMMÄINEN KOHTAAMISENI VANHUS PAISIOKSEN KANSSA

Arkkimandriitta Methodios Aleksiou

Menin Stavronikitan luostariin etsimään pyhää ihmistä, jolla olisi elävä yhteys Jumalaan, jotta hän voisi näyttää minulle tien pelastukseen. Kun keskustelin igumenin kanssa, hän sanoi minulle: “Tässä lähellä elää eräs munkki, jolla on suuri omakohtainen kokemus Jumalasta. Yleensä hän ei ota vieraita vastaan. Mene hänen luokseen jonkun luostarimme munkin kanssa, ja Jumalalla on keinot auttaa sinua.”

On keväinen iltapäivä. Nousemme pienen ylämäen ja käännyimme vasempaan. Laskeudumme sitten rotkoon ja nousemme jälleen ylöspäin sisimmässämme suuri jännitys, pelko ja sielun kaipaus. Vaihdan matkan aikana vain muutaman sanan minua saattavan munkin kanssa. Lähestymme. Sydämeni lyö lujaa. Jalkani notkahtelevat voimattomuudesta ja arvottomuuden tunteesta kohdata pyhää vanhusta. Kuvittelen sokeutuvani valosta ja lyyhistyväni maahan hänen rakkautensa voimasta. Minulla on tunne, että majalla kohtaan Jumalan ja että tämän kokemuksen perusteella elämäni muuttuu. Mutta etsinkö jotain, joka on liiallista minulle, tai onko tuloni kenties röyhkeyttä? Nyt en kuitenkaan voi enää pohtia asiaa enkä peräännyä. Olemme perillä.

Saavuttuamme koen, että siellä kaikki toimii toisella taajuudella. Siellä on kaikki tarpeellinen eikä mikään pelota eikä liioin tee vaikutusta mahtavuudellaan. Pihan edessä on pieni portti vanhoista laudoista, kello kutsuaksemme vanhusta sekä lukumipurkki, jonka päällä on kirjoitus: “Ottakaa siunauksena”. Ympärillä vallitsee täydellinen hiljaisuus. Mitään ääniä ei kuulu. Viileä ilma, joka puhaltaa öljypuun lehvistön ja sypressin lävitse, saa aikaan taivaallisen sävelmän ja ottaa sinut ystävällisesti vastaan. Peremmällä näkyy matala ja vaatimaton kelja, jota peittää peltikatto, sekä neljä tai viisi alaspäin vievää askelmaa, jotka johtavat pienelle ovelle.

“Vanhus, siunatkaa”, huutaa munkki, ja jännitykseni nousee huippuunsa. Vähän ajan päästä näen edessäni kasvot, joiden inhimillisiin piirteisiin on sekoittunut jumalallinen valo. Niissä näkyy askeesin aikaansaama nöyryys ja väsymys, mutta samalla ne ovat täynnä iloa, valoa ja rakkautta.

“Siunatkaa, isä” vastaa vanhus Paisios munkille ja samalla kuiskaa: “Kunnia olkoon Sinulle, Jumala.” Syvä huokaus nousee hänen sydämestään. Hän kääntää katseensa minua kohti ja hymyilee tavalla, joka on pienen lapsenkin hymyä puhtaampi sen nähdessä lähellään enkeleitä, kuten vanhuksella joskus oli tapana sanoa. Sitten hän laushtaa: “Käy peremmälle. Tervetuloa! Mitä sinä täältä etsit?” En pysty vastaamaan mitään hänen kysymykseensä. Yhtäkkiä huomaan, että minua saattanut munkki on lähtenyt takaisin ja olen yksin vanhuksen kanssa. Puhkean aivan itsestään hillittömään itkuun. Olen vaiti ja katson häntä. Minusta näyttää, että sain vastauksen eikä minun ole enää tarvetta sanoa hänelle mitään. Hän kumartaa päänsä ja toistelee yhtenä: “Herra armahda” ja: “Kunnia olkoon Sinulle, Jumala.”

Tämän kohtaamisen jälkeen näin vanhuksen monta kertaa. Tunsin aina saman sanoin kuvaamattoman ilon sisimmässäni. Kysymykseni löysivät hänen edessään vastauksensa jo ennen kuin ennätin lausua niitä. Ilosta ja sisäisestä lohdutuksesta kumpuavat kyyneleet olivat minun sanojani hänelle. Siellä hänen lähellään tunsin olevani aivan toisenlaisessa maailmassa. Jos vanhus huomasi, ettei ihminen lähestynyt asioita järkipäisesti, mitä hän piti esteenä Jumalan kohtaamiselle, hän otti tämän todellisesti vastaan ja vei jonnekin aivan muualle. Vain yhtä hän sinulta odotti: että annat itsesi nöyrästi ja rakkaudella Jumalan käsiin. Ja rukoillessasi Jumalaa sydämen tuskalla Hän syöttää ja juottaa sinut, niin että koko olemuksesi tulee ravituksi.

Valamon kansanopiston seminaari "Athosvuoren vanhus Paisios, aikamme tunnettu hengellinen ohjaaja" 17.09.2004; käänös Hannu Pöyhönen; julkaistaan tekijän luvalla